

DE VADER

blijven van dit troebel-sexueele. David die een heel goede zoon was, heeft dat niet gekund. Hij vertelde me dat hij en Georgette niet samen woonden, zij aten een paar dagen in de week bij elkaar. Toen omarmde hij de vrouw waar ik bij was en sloeg haar op de dijen. „Nu vader, u moet toegeven dat ik een goede keus heb. Als u niet zoo oud was zou ik bang zijn u jaloersch te maken.” — „De ouwe heer kan de zon in 't water zien schijnen,” zei de Vlaamsche Georgette. En toen verlieten ze de kamer.

Alleen gebleven dacht ik aan het tooneel, waarvan ik u verteld heb. Ik stond met Suzanne Serphos, de eenige vrouw van m'n weduwnaarschap, achter David's bedje en opdat hij maar niet zien zou dat zijn vader verlangens had buiten de zorgen voor zijn kinderen om, nam ik Suzanne's hand van mijn schouder en brak hiermee mijn liefdesverhouding af. Voor de onschuld van m'n zoontje! Je bent een oude gek geweest, zei ik tot me zelf. Ik voelde me plotseling tekort gedaan. Had ik dat recht ook niet bezeten, dat recht op wat zinnenvreugde? M'n kinderen hadden het me afgenomen. Doch zoo oordeelde ik maar heel kort. Ik zou het niet anders gewild en niet anders gekund hebben. Nee, dat was niet mijn groote verdriet. Maar David zelf. Waarom is alles zoo nutteloos, vroeg ik me af. „Vains effets de l'amour”, is een regeltje dat ik voor jaren in een Fransch liedje hoorde zingen. Het spijt me zoo voor hem, voor David. Ik wil geen nut uit mijn liefde trekken, want het is slecht en ouderwetsch om op belooning te wachten voor dat wat men meent goed te hebben gedaan. Spinoza heeft het al gezegd. Maar als de liefde die we iemand geven, maar nut had voor hém. David! Eva! Ik riep in stilte om mijn kinderen, in die Antwerpsche huiskamer. Uit de andere kamer kwam antwoord. Het heeft niet mogen baten dat ik getracht heb het ziertje van mijn kind niet vóór den tijd wijs te maken. Het heeft hem niet helpen vormen!

Ik nam me voor den volgenden dag weer naar huis te gaan. Maar David was zoo hartelijk. Ik durfde hem m'n ontreddeering niet te toonen en wilde hem met m'n vertrek niet beleedigen. Om zijnentwille heb ik mijn dagen te Antwerpen uitgezeten, ik ben zelfs nog een dag langer gebleven, omdat mijn zoon dat wilde hebben. Ook zij hebben mij beiden naar den trein gebracht. Die Georgette is een ordinaire, maar geen slechte vrouw. Maar waar is mijn zegen voor hen, mijn koestering, waar is de jeugd van mijn kinderen in dat alles? Zoo vloeit het innigste gevoel, de warmste sfeer af en verdunt reeds in den loop van twee geslachten. „Vains effets de l'amour!”